11de Jaargang — Curaçao den 1n. September 1894 — N° 557

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag. Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling. Voor het Buitenland per jaar fl. 10.— Afzonderlijke nummers fl. 0,25. Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0,50. voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.
UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra. Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti. Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja. Un number só fl. 0,25. Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50 cada regel mas fl. 0,07½.

Leo XIII en de school.

Wegens zijne bemoeiingen ten gunste van den arbeidersstand, hebben velen niet ten onrechte onzen H. Vader den Paus der werklieden genoemd. Met evenveel recht noemt de wereld hem veelvuldig den geleerden Paus. Hij is niet alleen persoonlijk een groot kenner der wetenschap, maar ook een krachtdadig vriend en bevorderaar der wetenschap. Deze is voor hem — zegt een nieuwere levensbeschrijver — eene dochter des Hemels, die van den Hemel komt en naar den Hemel voert. Zij moet hem de groote gedachte verwezenlijken welke in zijne bisschoppelijke brieven en pauselijke Encyclieken immer terugkeert: de verzoening tusschen rede en geloof, tusschen godsdienst en beschaving. De andere wetenschap echter, welke de bereiking van dit doeleinde verhindert en belemmert, is voor hem de valsche van God vervreemde wetenschap, welke hij verwerpt en bestrijdt.

Als een voornaam gedeelte van zijne herderlijke zorgen, beschouwt de Paus zelf de zorg voor het onderwijs en de opvoeding der jeugd. In eene Encycliek aan de Hongaarsche bisschoppen vormt de schoolkwestie het belangrijkste en gewichtigste gedeelte. De door God verlichte Plaatsbekleeder van Christus, weet zeer goed, dat de scholen het middelpunt vormen van den strijd en daarom ontwikkelt hij over dit onderwerp met indrukwekkende woorden een bepaald omvattend programma.

Tot een Amerikaanschen bisschop uit Louisiana zeide Z. H. in het jaar 1887, bij gelegenheid eener audiëntie deze opmerkenswaardige woorden: "Mijn zoon, laat niets onbeproefd, om aan mijne kinderen in Louisiana Katholieke scholen te verschaffen. De school is het slagveld, waarop beslist moet worden, of de maatschappij haar christelijk karakter bewaren zal. In den boezem der menschelijke maatschappij, over het geheel genomen, kan het Christendom niet uitsterven; want Jesus Christus heeft beloofd, dat Hij met Zijne Kerk zijn zal. Maar wanneer een bijzonder gedeelte van die maatschappij nalaat Katholieke scholen te stichten en te handhaven, wanneer men de katholieke scholen laat verwaarloozen, door geen genoegzame zorg te besteden aan het daar te geven onderwijs en de belangen der kinderen toevertrouwt aan onderwijzers, die eene richting voorstaan, verderfelijk voor Kerk en maatschappij, dan kan men er zeker van zijn, dat de kinderen, waarin de toekomst gelegen is, langzamerhand, ja schier ongemerkt het Christendom afvallig worden. Dit begrijpen de moderne wereldhervormers ten volle. De schoolkwestie is daarom voor het Christendom in een bijzonder gedeelte van de menschelijke maatschappij een vragstuk op leven en dood."

De H. Vader streeft er dan ook voortdurend naar, onder reusachtige offers in Rome en omstreken in bovengenoemde geest voor de jeugd te zorgen. In een schrijven aan de Engelsche bisschoppen zegt Z. H. hieromtrent: "Wij laten niet na onder de grootste krachtsinspanning en kosten, voldoende scholen voor de kinderen van Rome te stichten, want door deze scholen wordt het Katholieke geloof bewaard. Ook de vrijheid der ouders wordt geëerbiedigd. Verder worden in de scholen te midden der hedendaagsche ongebondenheid der meeningen en handelingen goede Staatsburgers gevormd; want er is geen beter staatburger, dan een mensch, die geloof bezit en het geloof beoefent."

Daarom heeft Leo XIII grootelijks zorg gedragen voor het elementair onderwijs, voor de opkweeking van degelijke onderwijzers, voor de inrichting van handwerkscholen, verder voor meisjes-instituten en instellingen voor de mannelijke jeugd.

Voor de jeugd, die zich aan de hoogere studiën wijdt, legt de Paus eene bijzondere belangstelling aan den dag. "Hoe geweldiger pogingen — verklaart hij in een pauselijk schrijven — de vijanden van den godsdienst in het werk stellen om onervaren jongelingen zulke leeringen voor te dragen, welke den geest verduisteren en de zeden bederven; des te ijveriger moeten wij ernaar streven, dat de onderwijsmethode grondig zij en dat het onderricht zelf in volkomen overeenstemming staat met de Katholieke leer."

Herhaaldelijk vermaant hij de ter audiëntie verschijnende kweekelingen des heiligdoms, tot volijverige studie. "Meer dan ooit behoeven tegenwoordig de dienaren van het heiligdom — aldus luiden zijne woorden — rijke kennis op theologisch en profaan gebied; en het is van 't grootste gewicht dat de jongelieden door diepe studie hun geest verrijken en tevens zich bedrevenheid eigen maken, zoowel in mondelinge als in schriftelijke uitdrukkingen.

De openbaarmaking van de Encycliek *Aeterni Patris* in 't bijzonder, was eene beteekenisvolle daad, ja het begin van een nieuw tijdperk der christelijke wijsbegeerte; dit hebben vriend en vijand aanstonds gevoeld en begrepen. Ook voor de bevordering en zorg der geschiedenis heeft Paus Leo XIII misschien méér gedaan aan één zijner voorgangers. De aanmoedigende en aanprikkelende woorden van den H. Vader omtrent dit punt, hebben overal in de uitgestrekte Katholieke wereld, maar vooral in Duitschland, een vruchtbaren grond gevonden. De tegenwoordig zoo ijverig beoefende studie der geschiedenis, zoowel als een aantal gewichtige geschiedkundige werken uit den laatsten tijd, leveren daarvoor een heerlijk schitterend getuigenis.

Het is volstrekt aan geen twijfel onderhevig, dat de opwekking ter bevordering van het onderwijs en ter beoefening der wetenschap, van zulk eene hoogverhevene plaats uitgaande, vruchten en zelfs overvloedig rijke vruchten zal voortbrengen. Doch volgens den aard der zaak is er voor het overwinnen der moeilijkheden eenige tijd noodig, eer het uitgestrooide zaad tot rijpheid komt.

Uit de Nieuwe Wereld.

De benaming „desperados" of outlaws" in Amerika slaat op lieden, die op de meest brutale wijze en met ruw geweld zich van een andermans eigendom trachten meester te maken. Zij plunderen treinen, bestelen juwelierswinkels, kortom, zij slaan hun slag dáár, waar zij tamelijk zeker zijn door hun plotseling optreden en bedreiging met moord een paniek te veroorzaken en hiervan gebruik maken, mede te nemen wat hun goed dunkt.

Het zijn dollemannen, die er totaal niets om geven een ander te dooden of zelf neergeschoten te worden; zij

---

FEUILLETON

E cama-pará peligrosa

Poco tempoe promer koe gobierno francés mandá cerrá toer cas di wega di placa, mi tabata na Paris coe un amigo. Joven nos toer dos, nos tabata hiba un vida alegre den e stad alegre, sin entregá nos sin embargo na exceso.

Un anoche, pa gracia, nos a resolvé di bai visitá un cas di wega. Ainda nunca mi no a mirá un tal cueva francés, i después di algún información nos a bin haljá un den un calja cerca Luxemburgo.

Den e gran apartamento camina nan a hibá nos, tabatin bien poco hende, ma e poco aljí mes a yamá mi atención. Den un reunión di hungadó di placa un algo di trágico increible, i aki esai a cai más na mi vista koe na ningún otro lugar camina mi a yegá di presenciá semehante espectáculo. Ni un dje hungadónan ta papiá un palabra; mudo manera un cadáver toer nan atención ta fihá riba nan carta i sonido di voz dje banquero ta resoná extraño i pisá den e reunión abatida.

Mi a bai aljí, pa mi divertí mi, pero bien pronto mi a coeminsá sintí koe si mi keda simple espectador noemá, mi gana di yorá lo bira más grandi ainda. Pa alegrá mi anto un poco, mi a camná yegá na e mesa i mi a coeminsá puntá riba un carta. Mi tabata di suerte. Mi a ganá, mi a keda ta ganá más i más te koe por fin mi tabatin miljares mi delanti, i e otro hungadónan, mirando mi i mi oro coe un vista codiciosa, ta bata bisa otro poco poco, koe mi idea ta di haci banki boelá.

Pa promer vez di mi vida mi ta experimentá ta kiko yamá sinti pasión pa wega. Mi ta siguí hungá, continuá hungá — si mi a perdé anto seguramente lo mi á sacrificá mi entera posesión na wega. Ma mi ta ganando semper, ganando semper más. Mi amigo a bin para un banda di mi, ta invitá mi, sí, ta suplicá mi di ta contento coe lo que mi tin ganá caba i di bai coe ni'éle, ma ya mi no tabata mi mes más i mi no tabata na estado di dominá e pasión koe tabata devorá mi. Como él a keda ta persistí, mi a desairéle bruscamente, i él, ofendido, a bai di djéle.

Pegá coe mi tin un anciano, di aspecto militar, pará, ta animá mi di riscá suma ainda más considerable. Apesar di su vivo interés den mi, mi tabata observa algo repugnante den su persona. Siguiendo, sin embargo, su conseho, mi ta apuntá suma mayor, i un cuarto di hora después i después coe su voz fria, indiferente, ta gritá "Banki no por continuá más p'awé"

Mi a haci banki boelá. Más di sesenta mil francos na biljete i oro ta amontoná mi delanti, i mi a keda ta mirá e cantidad sin sabi oenda wardéle.

— "Mará e placa den bo lensoe, querido señor, e anciano militar dici, "Asina ..... i papiando él a yudá mi mará toer bon mará. "Awor falta noema pa mi deseá bo, coe un glas di champagne na manoe, toer clase di felicidad, caba nos ta bai cas."

Ya tabata muchoe hora caba koe voz di prudencia no tabatin ningún poder más riba mi. Mi ta manda trece un bottel di champagne — caba ainda otro i ainda otro, te koe por fin tin cincoe bottel basji pará nos delanti. Aunque embriagá, tabata figurá mi como su fuera e anciano militar tabata bira más i más sereno. El a gritá trecé koffie bon sterki: — "Bo a bebé, querido señor," él dici confidencialmente, "un bon dos glas di binja, i na estado koe bo ta, ta mui imprudente di bo risca sali bai coe tantisima placa. ¡ Un koppi di koffie sterki lo bahá toer vapor dje binja!"

Un ratoe después koffie a bini, i coe un reverencia cortés mi homber anciano a presentá un dje dos köppinan. Mi garganta tabata secoe aden di sedi i na un bebé mi a bebe mi koppi di koffie. Casi na e mes momento mi curpa a coeminsa ta birá, mi a birá toer turdi i mi tabata sinti mi más trastorná koe promer. Hinter e sala a keda ta drai mi delanti. Mi a lamantá fô di mi stoel, i cogiendo mesa tené pa mi no kita cai, mi dici koe mi ta sinti mi asina indispuesto koe mi no sabi di ki modi mi por ganá mi cas.

— "Esai mi ta mirá," e enciano militar dici (tabata nos dos só awor pasobra ora champagne a caba, e dos ó tres hungadonan koe a bebé coe nos, a bai di nan), esai mi ta mira, ta imposible pa bo bai bo cas na e estado aljí. Coe di más grandi facilidad bo por ser atacá, hortá i asesiná na camina. Mi ta keda pasá awé noche aki, i sigur lo no largá di tin un cuarto pa bo també. Aki tin tamosa cama; bo por bien ticá droemi na toer bo comodidad te ora bo embriaguez pasá, i majan mainta bo ta bai cas coe bo placa."

Mi no tabatin forza más pa cordá, mi no tabata sinti otra sensación sino di mester bai droemi inmediatamente, i p'esai mi aceptá apoyo dje anciano militar i dje banquero koe justamente a bolbé bini cerca nos. Nan a pasa mi den algún corredor i nan a subi mi den un cuarto chiquito camina mi tabatin di pasá e anochi aljí. Caba nan a bai largá mi solito.

Felizmente mi a bin corda koe quizás agua fría por kita mi atonladramento un poco. Coe trabao mi a bamboleá, como mi cabez tabata pisá manera choemboe, bai na e lavacara, mi a bebé un bon dos tres boca di agua i caba mi a basjá agua den e punchera, hincá mi cabez adén. Después mi a caí sintá riba un stoel, tratando di coordiná mi ideanan. Bien pronto mi a sinti mi mehor. E aturdimiento a kita i den mei hora di tempoe mi a bolbé coeminsá poco poco ta sinti mi manera hende.

Idea a drentá mi koe no por largá di ta mui peligroso di mi pasa anoche den un cas di wega coe asina tantoe placa huntoe coe mi. Ma reflexionando un poco, e cordamientoe aljí no a proporcioná mi ningún inquietud, coestumá,

spelen steeds groot spel; lukt de aanslag, dan kunnen zij op een maal rijk zijn, valt hij tegen en worden gevat, dan wacht hun de gevangenis of het schavot, tenzij rechter Lynch nog kortere metten met hen maakt.

Wanneer zij een trein willen plunderen, dan wachtên van zes tot tien met revolvers gewapende en gemaskerde kerels een expres-trein op bij donkeren avond op een eenzaam punt van de lijn, waar een gemakkelijke gelegenheid is om spoedig in de duisternis te verdwijnen; dus meestal daar waar de baan door een bosch loopt. De paarden worden dichtbij aangebonden en de bende legt zich in hinderlaag. Zoodra de trein in zicht komt, springt een der bandieten in het midden van de rails en zwaait met een rood licht als sein voor den naderenden trein dat er gevaar is op den weg. De machinist vermindert de vaart en stopt ten laatste den trein. Nu springen de leden van het complot te voorschijn; ieder heeft zijn aangewezen werk een of twee stappen op de machine en houden den machinist en den stoker een revolver voor het hoofd met de bedreiging hen terstond neer te schieten, of zooals de Amerikaansche zegswijze luidt *to blow your brains out*, als ze de minste beweging maken om de machine weder in gang te brengen. De conducteur en de remmer, die zooals vanzelf spreekt direct te voorschijn komen als de trein stopt, om te zien wat er gaande is, worden dus eveneens gemakkelijk gevonden en onmiddelijk covered with a revolver, zooals men zegt; zij mogen zich niet verroeren, zoodat ze de passagiers niet kunnen waarschuwen voor naderend gevaar. De rest van de „gang" of bende springt op de bordessen van de passagierswagens één vóór- en één achterop; zij openen de deur, richten hun revolver op de passagiers met den uitroep „all hands up" (alle handen in de hoogte); wordt hier niet onmiddelijk aan voldaan, dan herhaalt de desperado zijn bevel met een vloek „damned you" er bij en een ieder is er zeker van, dat zijn laatste uur geslagen heef bijaldien hij verzuimt aan dit bevel te gehoorzamen. Nu treden twee andere van den troep binnen, de een belast zich met het visiteeren van de reizigers, hij neemt horloges, portemonnaies, ringen, broches, armbanden, doekspelden, in een woord alles wat waarde heeft en voor het grijpen ligt.

De andere houdt in iedere hand een revolver en kijkt nauwkeurig toe, of soms de patient, dien zijn kameraad onderhanden heeft, een verdachte beweging maakt, in welk geval hij onmiddelijk de koude loop van een pistool tegen het voorhoofd voelt met de overtuiging, dat, als hij iets dergelijks herhaalt, het met hem gedaan is. De passagiers zijn dus zoo goed als weerloos; aan de voordeur van den wagen een gewapende kerel, aan de achterdeur eveneens en bovendien de assistent van dengeen, die zich belast met het innen der artikelen van waarde. In den regel wordt er slechts een enkele wagen geplunderd, vooreerst omdat alles snel in zijn werk moet gaan en ten andere omdat er gevaar zou bestaan, als de bandieten hun handwerk in een tweeden wagen voortzetten, datde beroofde passagiers in dien tijd bekomen van den schrik en de verbijstering, op hun beurt een aanval zouden doen op de treinroovers.

In 10 à 15 minuten is de geheele affaire afgeloopen, de kerels wenschen den reizigers goeden avond en hopen dat ze zonder ongeval op de plaats hunner bestemming zullen komen, springen van den trein, na alvorens den conducteur bevolen te hebben onmiddelijk in den wagen te gaan, en verdwijnen daarna in het duister waar hunne paarden gereed staan, die hen in korten tijd buiten het bereik van de hen in de duisternis nagezonden kogels brengen.

En jammer is het dat de daders veelal ontkomen.

Allicht zal men het vreemd vinden, dat zulke dingen gebeuren kunnen in een vollen spoorwagen, die van 40 tot 60 menschen bevat, waarvan er bovendien velen een revolver bij zich dragen, en dat er niemand is die, zich niet willende laten bestelen, zijn revolver afschiet op de dichtst bij hem staande bandieten.

Toch komt dit zeer zelden voor, niet omdat de Amerikaan bang is maar uit schrik. 't Is toch een eigenaardig idee, dat op 4 of 5 passen afstand de loop van een revolver op uw hoofd is gericht? Voeg daarbij dat de aanrander gemaskerd is, een ding dat op een carneval heel aardig staat, maar iets erg ijzigs en engs krijgt als het zit voor het gezicht van een boef die u toeroept de handen in de hoogte te steken, terwijl ge daarbij weet, dat de kerel de onhebbelijke gewoonte heeft bijna nooit mis te schieten, als hij genoodzaakt zou zijn het dreigement voor de tweede maal te herhalen. Bij 99 procent van het menschdom gaan onder zulke omstandigheden de handen naar boven en de moed naar beneden tot in de schoenen. Er zijn zooveel middelen bedacht, om het "hands up" systeem te bestrijden, maar tot nog toe is er niets gevonden, waardoor de aanrandingen op afdoende wijze kunnen worden verhinderd.

De schrijver van de Amerikaansche schetsen in de *Prov. Overijs. en Zwolsche Crt.*, waaraan het bovenstaande is ontleend, verhaalt o. a. nog dat, toen hij in noordelijk Kansas woonde, er een van de stoutste en koelbloedigste schelmstukken werd uitgevoerd, waarvan hij ooit had gehoord of gelezen. Op 6 mijl afstand van zijn toenmalige woonplaats lag een gehucht, Neuchatel genaamd, waaromheen een welvarend "farmers settlement" van bijna uitsluitend Franschen en Zwitsers. Er was een kerk, een school, een postkantoor en een winkel. Op een Zaterdagavond in April 1891 bevonden zich in die "store", toebehoorende aan Daniël Labee, behalve hem-zelf, 10 mannen, die, zooals in Amerika de gewoonte is op kleine plaatsen, 's avonds na zonsondergang in de store komen praten, zooals men zegt over koetjes en kalfjes.

Het was buiten reeds zoowat donker en de lichten in den winkel waren net aangestoken, toen de deur openging en er een man binnentrad, die den neus en mond met een rooden zakdoek had bedekt, een groot pistool in de hand hield en dit op de aanwezigen pointeerde onder den uitroep „all hands up Gentlemen!" Hij gelastte nu dat ze allen op een rij zouden gaan staan en zich niet verroeren, aangezien bij de minste beweging zijn partner, die buiten stond, vuur zou geven op dengene die niet deed wat hij zeide. Hij stond op ongeveer 5 of 6 passen van de rij en liet een voor een ieder bij zich komen met de handen in de hoogte, doorzocht hunne zakken en nam beurzen en horloges van een ieder af; toen doorzocht hij de winkellade en nam het daarin aanwezige geld benevens een revolver en stak die lachende bij zich. Hierna liep hij achteruit steeds met het pistool op de aanwezigen gericht naar de deur en verdween, terwijl men eenige oogenblikken daarna de galop van een paard hoorde; hij was op een aangebonden paard van een der winkelbezoekers gesprongen en verwijderde zich spoorslags van de plaats. Het paard werd den volgende dag op eenige mijlen afstand gevonden, van den desperado natuurlijk geen spoor meer. Deze kerel had dus geheel alleen (want zijn zeggen dat zijn partner buiten stond was een leugen) tegenover 11 mannen gestaan en hun van ongeveer 80 à 90 dollars waarde beroofd. Later verzekerden eenigen van hen, die bij deze dieverij zijn tegenwoordig geweest, dat de gewaarwording van een plotseling verschijnend man met een schietwapen in de hand zoo overweldigend is van verbazing en ontsteltenis, dat men instinctmatig doet wat de aanrander beveelt en eerst later, als hij is verdwenen, tot het heldere bewustzijn komt van wat er is gebeurd. Toch waren deze Fransche en Zwitsersche farmers lang geen bange of zwakke jongens.

Clm.

---

na resulta di a viahá hopi, di acomodá mi na oenda koe mi haljá mi. Mi no por nengá di a toemá algun precaución, di cerra porta di mi cuarto coe toer cuidao posible, i di trincheréle bon trincherá.

Sintiendo mi awor resguardá contra cualquier ataque, mi a kita mi pánjanan djé arriba, hinca mi placa bao di mi coesinchi, caï droemi, ma coe luz ta cendé.

Sin embargo mi no por a pegá sonjo. Excitación dje anoche a poné mi sangre ta circulá den mi venanan coe demasiada precipitacón, i mi a keda ta mira rond den e cuarto afin di distrae mi pensamiento i di calmá mi espíritu.

E cama-pará koe mi ta droemi arriba ta di estilo antiguo coe cuater style i na su cieloe tin franja ta cologá, un mueble koe á lo menos ningún hende lo no a keré di topa coe n'éle na París. Ora mi a miréle bon, mi vista a caï riba un potret cologá na muralja, apenas iluminá pa e debil luz di vela, retrato di un homber coe un sombré grandi spanjó toer na pluma ta boelá.

Mi ideanan a coeminsá ta trastorná, i casi mi tabata bai pega sonjo, ora di repente mi a spanta boela, sin sabi pa kiko, bolbé fihá mi vista riba e portret dje homber coe su sombré ¿Riba e portret? Nó—pasobra ya él no t'alji más, él a desaparecé.

El ta continuá.

NIEUWSBERICHTEN

CURACAO.

Zooals aangekondigd was, had ll. Dinsdag de Pontificale uitvaart plaats van den HoogEerwaarden Heer J. C. Schermer.

Een talrijke priesterschaar omringde het altaar en reeds vroeg was het tempelruim met geloovigen overgevuld.

Na het heilig Offer, dat door Z. D. H. Mgr. H. A. M. Joosten voor de zielerust der overledenen was opgedrongen, beklom de Zeer Eerw. Heer C. Blommerde den predikstoel, om in gevoelvolle taal vooral deze minder opgemerkte en daarom wellicht weinig gewaardeerde deugd van den ontslapen priester in het licht ts stellen: zijn nederigheid. Die leerde hem de waardigheden vluchten, en zijn krachten te besteden ter bearbeiding van dat verworpen deel in den wijngaard des Heeren: de melaatschen.

Hier schilderde ons de gewijde redenaar het van liefde vlammende priesterhart, dat, zelfs in de ure van doodsgevaar, voor geen opoffering terugdeinsde, om hulp te brengen aan hen, die door allen verlaten waren.

Die priesterlijke heldendaad werd voortgezet en bekroond door een jarenlange zorg voor die arme ongelukkigen, wien zijn laatste krachten gewijd waren.—

Diepen weerklank vond het welsprekende, innig gevoelde woord van den prediker in de harten van hen, die hem aanhoorden, en allen voorzeker stemden met zijn slotbede in: Hij ruste in vrede! Hij geniete in den hemel het loon voor zijn arbeid.

Een nieuw bewijs, indien wij het aldus mogen opvatten, komt de woorden van den lofredenaar op den overleden HoogEerw. Heer J. C. Schermer: „Hij was een nederige priester, die alle waardigheden vreesde" versterken.

Het scheen, dat God zijn wensch om verborgen te blijven, verhoorde

Eerst dezen morgen toch werd de tijding uit Rome ontvangen, dat de HoogEerwaarde Heer Schermer tot Kamerheer van Z. H. den Paus was benoemd.

Hoewel te laat, om hem in zijn leven nog te kronen, blijft deze hooge onderscheiding voor ons een blijk te meer van ware verdienste, die de beminde priester in zijn leven verworven heeft.

Met meerdere opgewektheid dan andere jaren is ditmaal de verjaardag van H. M. de Koningin Wilhelmina gevierd.

Plaatsgebrek verhindert ons er heden eenig verslag van te geven.

Wij hopen er een volgende maal op terug te komen.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Ana O. de Boudewijn, Rosa de Faneite, Luisa de Herrera, Manuel Colina Leañez, Doctor May, John E. Price, Mla. Guerra de Rojás, R. J. Vergelst.

NEDERLAND

Het Vaderland schrijft: De socialisten gaan te Amsterdam maar steeds voort met het de overheid lastig te maken, indien deze genoodzaakt is een inboedel te laten verkoopen wegens onbetaalde belastingschuld. Onder aanvoering van Reens zorgen zij in grooten getale op 't appèl te zijn. Het parool is alleen Reens te laten bieden. Deze biedt voor elk meubelstuk, dat wordt gepresenteerd, één cent. De schrik schijnt er ook bij de aanwezige niet socialisten zoo in te zitten, dat in den regel geen ander bod wordt gedaan, en dan wordt het stuk goed voor den prijs van één cent aan den socialist in quaestie toegewezen. Komt echter een ander, die niet in het komplot is betrokken, een hooger bod doen, dan heeft men er ook iets op gevonden om die, lastige lui onschadelijk te maken. Er zijn namelijk onder de socialistische volgelingen eenigen aangewezen om in te springen als het noodig is. Zoodra een serieus kooper meer biedt, geeft Reens aan N°. 1 een wenk om een nog hooger bod te doen. Wordt het meubelstuk daarop aan N°. 1 toegewezen, dan wordt deze opgeroepen om te betalen, maar verklaart geen rooien duit te bezitten. Volgens de bestaande bepalingen moet daarop het meubel opnieuw in veiling worden gebracht, en daarop begint de comedie opnieuw. N°. 1 mag nu niet meer meebieden, maar als het noodig is, wordt nu aan N°. 2 een wenk gegeven om in te springen en, tot betaling geroepen, te verklaren, dat hij niets heeft. Op die wijze koopt Reens alles voor 1 cent per stuk. De vorige week werd hij van een geheel inboedeltje kooper voor 18 cent. Het spreekt vanzelf, dat zoodoende de geheele verkoop een comedievertooning wordt, waarbij de deurwaarder wordt uitgelachen.

De vraag is: mag die toestand zo voortduren? Wie het gezag van de overheid hoog wil houden, zal daarop niet bevestigend antwoorden. Zijn de bestaande bepalingen niet voldoende, om zulke vertooningen te keeren, dan moeten zij zoo spoedig mogelijk door andere worden vervangen.

— Aan een particulier bericht uit Atjeh wordt het volgende ontleend:

De 2e luitenant der marechaussée H. M. Vis kreeg, op den 10n Juli jl. de opdracht om bij Kampong Lamkoentjit, tusschen onzen pas opgerichten post Biloel en de benting Boekit-Daroe, die op dien dag zou worden opgeheven, positie te nemen met eene afdeeling van 25 marechaussees ten einde den kwaadwilligen te beletten langs het gebergte stelling te nemen om de werkzaamheden te Boekit-Daroe te hinderen.

De vijand kon Boekit-Daroe niet bereiken maar opende al spoedig van drie zijden het vuur op de marechaussee's zoodat deze gedurende twee uren daaraan blootstonden; de onzen hielden echter moedig stand, zoodat het doel volkomen werd bereikt. De commandant 2e luitenant Vis kreeg reeds des voormiddags 11 uur een doordringende schotwond in het rechter-onderbeen, doch bleef tot 3½ uur 's namiddags het commando voeren. Behalve hij, werden nog gewond een Amboneesch korporaal (schot elleboog en een Amboneesch marechaussee (schot linkerhand en rechterarm.)

BUITENLAND

Italie. — Z. H. Paus Leo XIII heeft pater Francesco van Loreto, Minderbroeder Capucijn, zijnen Vaste-en Adventprediker, verheven tot de waardigheid van titulair bisschop van Apollonia en hem ook in zijnen nieuwen rang bevestigd als consultor der Congregatie voor de bisschoppen en regulieren.

Tot opvolger van pater Francesco is als apostolisch prediker benoemd pater Paolo, van Pieve di Cotrone, behoorende tot dezelfde orde.

Frankrijk. — "Nooit, in geen enkel land, in geen parlement, heeft men eene verwarring gezien, welke te vergelijken is met die, welke thans in het palais Bourbon heerscht". Aldus het ernstige *Journal des Débats*; en de niet minder deftige *Temps* vraagt zich af: "Als het in de parlementaire wereld zoo toegaat, lieve hemel, wat moet er dan wel gebeuren in minder beschaafde, minder verstandige, minder ingelichte kringen, in die blinde en dweepzieke omgevingen, waar de anarchie hare leden werft?"

Inderdaad, de verwarring is grenzenloos. De regeering wil de anarchie onderdrukken, maar de radicalen en socialisten verzetten zich ertegen. De liberalen steunen de wet, doch om niet verdacht te worden, willen zij ze ook wel tegen de Katholieken keeren; dezen, die grootendeels eerst geneigd waren ze aan te nemen, huiveren er nu voor terug.

De tegenstanders trachten de behandeling te rekken en te ve[illegible] en hebben het zoover gebracht, dat zij van een artikel onzin hebben gemaakt door te bepalen dat eene straf toepasselijk is op allen, die dit of dat doen, uitgezonderd degenen, die dit of datzelfde doen! Enz. Er is geen touw aan vast te maken.

En intusschen spoken de afschuwelijkste figuren van het Fransche radicalismo: Goblet, Naquet, Brisson, Viviani op de tribune, om de wet, die den anarchistischen broeders zoo lastig zou wezen, te doen vallen.

De socialisten helpen dapper mee; zij hebben een stortvloed van amendementen ingediend en houden onder voorwendsel daarvan ellenlange redevoeringen. Zelf hielden twee hunner een uur lang de tribune bezet met praatjes, die niets met de zaak te maken hadden. En ze zullen nog meer voorstellen indienen.

Hier baat maar één midel: de regeering moet uit de gematigd liberalen en de Katholieken eene vastberaden meerderheid verzamelen, kloek optreden, zich niet storen aan het geschreeuw der radicalen, de discussies bij votum doen sluiten en de wetsartikelen doen stemmen. Ze is daarmee reeds begonnen en heeft verscheidene artikelen, die door allerlei amendementen tot een appelmoesje waren gemaakt, ongewijzigd vastgehouden en ze door de Kamer doen aannemen.

— Bij de behandeling der anarchistenwet in de Kamer heeft 25 Juli een incident plaats gehad. De heer Denoix veroorloofde zich in zijne rede een uitval tegen de pers, wat rumoer en geschreeuw op de journalisten-tribune veroorzakte. De heer De Mahy, waarnemend voorzitter, gaf daarop bevel de tribune te doen ontruimen, hetgeen door de paleiswachters en deurwaarders tamelijk ruw werd gedaan. De journalisten protesteerden met klem.

Een voorstel van Hubart om de zitting te schorsen werd verworpen. De president hief daarna de uitwijzing der pers op. De meeste journalisten weigerden echter weder binnen te komen.

Bij loting hebben zij daarop hun collega Drouet, van de anti-semietische *Libre Parole* aangewezen, om Denoix tot een tweegevecht uit te dagen.

— Er heeft zich te Parijs een comité gevormd onder voorzitterschap van Léon Bonnat, lid van het Instituut, en het eere-voorzitterschap van kardinaal Bourret, bisschop van Rodez, om te Bayonne, de geboorteplaats van kardinaal Lavigerie, een standbeeld voor hem op te richten.

Het comité wijst in zijne oproeping tot inschrijving onder anderen op Lavigerie's werkzaamheid ter onderdrukking van de slavernij in Africa, en zeg ten slotte: Wij wenden ons niet enkel tot de Katholieken en Franschen, maar tot allen, die zonder onderscheid van godsdienst of land in kardinaal Lavigerie den grooten dienaar der beschaving wenschen te vereeren.

Mannen van verschillende richting in godsdienst en potitiek zetelen in het comité. Jules Simon is in der leden.

— Het *Journal des Débats* bevat eene belangrijke studie over het anarchisme in Europa.

Volgens dat blad vinden de socialistische denkbéelden vooral ingang bij de Germaansche, die van het anarchisme bij de Latijnsche rassen. In Frankrijk echter vindt men beider ontwikkeling.

In Italië en Spanje is het anarchisme overheerschend in de revolutionaire groepen: geheele streken zijn er door verkankerd. In die landen gehoorzamen de groepen aan leiders, die met de vreemde groepen in betrekking staan, maar die niet afwijken van het stelsel der afzonderlijke aanslagen. Trouwens, noch de Italianen, nog de spanjaarden hebben de vrijheid van vereeniging, zooals in Frankrijk.

Die vrijheid het natuurlijk den aanslagen nieuwe ontwikkeling bij. Een driftige en welsprekende redenaar werpt, van de hoogte der tribune, een idee uit; hij fanatiseert den stilzwijgenden en luisterenden discipel. Deze vangt het idee op; het bloed begint te gisten; hij ondergaat de ingeving van den moord — en grijpt naar bom of dolk. Ziedaar de geschiedenis van schier alle aanslagen in Frankrijk, en geene politie zal de misdaden, in die omstandigheden begaan, kunnen beletten.

Geen ander middel, zegt het *Journal*, dan de ingeving, de heimelijke inblazing tegen te werken. Daarom zijn de wetten noodig, die de lofrede op de misdaad door woord of in geschrifte straffen.

In Italië en Spanje, waar geen recht van vereeniging bestaat, komplotteert de oproerling, en van dat oogenblik komt eene politie, die goed ingericht is, meest altijd op het spoor. De eerste aanslag in Italië van eenig belang was het oproer van Benevento. Door een dertigtal gezellen bijgestaan, bleven Malatesta en Cafiero — de laatste is als gek gestorven in 1883 — meesters van de stad van 5 tot 11 April 1877. De papieren van den burgerlijken stand werden verbrand, en het geld uit de openbare kassen deelde men aan het volk uit. Het oproer werd gedempt, maar het smeulde onder de asch; propaganda werd heimelijk voortgezet, en geheele provinciën in Sicilië en op de Zwitsersche grens, te Carrara, werden door de anarchie overweldigd.

In Januari jl. moesten de werklieden der marmergroeven in opstand komen, doch men had het spoor ontdekt, en het land werd militair bezet. De gewapende macht dreef de anarchisten uiteen, en velen dezer vluchtten naar Marseille en naar Engeland, doch bleven „leerlingen" der anarchie van Carrara. De uitbarsting van dat oproer was het werk van tien jaren propaganda, waartegen men niets gedaan had. Italië droeg de straf van zijne achteloosheid.

In Spanje is de beweging uitgebreider en verschrikkelijker. Na de Commune van Parijs en de nederlaag te Marseille, trokken vele oproerigen naar Spanje, zooals twee Henry's: Pilotell, Begered, Protot enz. Eenigen van hen reisden naar Carthagena, waar zij in 1873 met de galeiboeven, de stad in oproer wilden brengen. In den aanvang van 1883 sloegen de aanvallen in Andalusië de bewoners met schrik, en toen in 1884—85 Parijs eenige anarchisten uitdreef, gingen dezen alweer naar Spanje.

Het *Journal des Débats* teekent samenspanningen aan in Algerië, in de provincie Constantine, tusschen afgevaardigden van Barcelona en uitgedreven Italianen. Deze bijeenkomsten werden opgevolgd door verscheidene moorden van officieren, 't geen men op rekening schoof van nationaliteitstwisten; doch het waren wel degelijk aanslagen der anarchie.

Ook de tentoonstelling van Barcelona gaf gelegenheid tot het houden van geheime bijeenkomsten, en te beginnen van 1891 verscheen de *Sedizione*, gevolgd door andere bladjes, die den opstand prediken.

Men schijnt te weten, dat Elisée Reclus in 1892 verscheidene reizen deed naar Barcelona. Van 1893 af hadden de anslagen aldaar plaats: Pallas wierp een bom, die maarschalk Martinez Campos kwetste en verscheidene officieren doodde. De dader onderging zijne straf, en Salvador wreekte hem door eene bom, die een twintigtal slachtoffers maakte.

Wat middelen worden nu aangewend op de grenzen der betrokken landen? De sneltreinnen zijn niet in het voordeel der recherche, de paspoorten zijn afgeschaft, en men beweert dat het moeilijk is deze te herstellen.

Nu zullen de douanen belast worden met de anarchisten te bewaken; de minister van binnenlandsche zaken van Frankrijk heeft aan die ambtenaars volledige naamlijsten doen overhandigen van Fransche en vreemden, wier terugkeer in Frankrijk als een gevaar worden beschouwd. Dezer dagen worden er de portretten der anarchisten bijgevoegd.

Zullen dit afdoende middelen zijn? Wij gelooven het niet; doch in elk geval is de studie van het *Journal* merkwaardig door de inlichtingen, welke zij bevat.

Duitschland. — Het wordt officieel bevestigd, dat de invrijheidstelling der wegens pionneering gevangengehouden Fransche officieren Degouy en Delguey, ter gelegenheid van Carnot's begrafenis, te danken is aan ...een Duitschen Jesuïet.

Pater Nix had zich met een schrijven tot keizer Wilhelm gewend, wien hij de smart der familiën van de officieren schetste en den goeden indruk, dien eene vrijlating in Frankrijk zou maken, Spoedig volgde een antwoord des keizers, die de vrijlating beloofde en zijn woord schitterend wist te houden.

En ziedaar, hoe een arme pater, zelf uit zijn vaderland verdreven, voor andere van de vrijheid beroofden genade smeekte en de oorzaak is, dat zijn land eene verbetering in de staatkundige betrekkingen geniet, zooals in geen 25 jaren zich had voorgedaan.

— Men heeft zich verwonderd, dat de socialisten in de Badensche Kadensche Kamer bij de behandeling der wetsontwerpen ten gunste der geestelijke orden er grootendeels voor gestemd hebben? Men late zich niet misleiden. De gedelegeerden der Badensche socialistenpartij zijn te Offenburg bijeengekomen en hebben Rüdt, den woedenden anti-clericaal, die tegen de voorstellen was, gelijk gegeven tegen de beide andere socialistische Kamerleden, omtrent een van wien zij zelfs het besluit namen, dat hij zijn mandaat moest neerleggen, terwijl de ander de vergadering moest verlaten.

Het blijkt opnieuw, dat de Katholieken nooit iets van de socialisten te wachten hebben.

Engeland. — Het episcopaat van Westminster heeft onder voorzitterschap van kardinaal Vaughan opnieuw besluiten genomen over de houding, die de Katholieken jegens het openbaar onderwijs moeten aannemen. Hoewel daarin niets nieuws gezegd en de oude leer der Kerk alleen ontwikkeld wordt, willen wij die vermaning hier toch herhalen, daar onder dit opzicht ook velen elders als steenen zijn, die door den onophoudelijken drup moeten uitgehold worden.

De Bisschoppen dan verklaren, dat het een plicht der ouders is, door God hun opgelegd, om te zorgen dat hunne kinderen in den waren godsdienst worden opgeleid. Alleen door wangedrag of dergelijke gewichtige reden kunnen zij het natuurrecht verliezen, persoonlijk voor de opvoeding der kinderen te zorgen. De natuurwet nu mag evenmin door volk en wetgeving als door personen geschonden worden; de straf daarvoor blijft nooit uit. De veiligheid zelve eischt, dat in dezen tijd, nu het volk meer en meer aandeel in de regeering neemt, de godsdienstige beginselen, die alleen in staat zijn het gedrag der personen te regelen, van jongsafaan worden ingeprent. Dit resultaat nu kan voor de Katholieken alleen verkregen worden door Katholieke scholen onder Katholiek toezicht. De Katholieke ouders mogen in geweten geen gemengd onderwijs aanvaarden, waarbij met den godsdienst geen rekening wordt gehouden. Het plaatsen van Katholieke scholen onder een toezicht, gevormd door de meerderheid der belastingschuldigen, en dat dus geen begrip heeft van de Katholieke beginselen, is eene schending van het recht der ouders. De Katholieke scholen moeten op gelijke lijn gesteld worden met de openbare en evenals deze van den Staat geldelijken steun ontvangen. Die scholen toch voldoen aan dezelfde eischen en mogen dus ook dezelfde eischen stellen.

De bisschoppen besluiten met te verklaren, dat de leerplicht eene onduldbare dwingelandij is, wanneer de Staat niet de opleiding der kinderen in hun eigen godsdienst verzekert.

— De uitgever van een te Londen verschijnend blad heeft verscheidene dreigbrieven ontvangen, waarin hem aangezegd wordt, dat hij en de hoofdredacteur door het anarchistische uitvoerend comité ter dood zijn veroordeeld. In de Londensche pers heeft dit geval groote opschudding veroorzaakt.

Spanje. — Men weet, dat de Carlistische pretendenten uit Spanje verbannen zijn. Don Jaime, de zoon van don Carlos, heeft er echter onlangs een banbreuk aan gewaagd en is als een geheel onbekend reiziger een toertje in zijn vaderland gaan maken. De prins was zeer stoutmoedig doch werd niet ontdekt en had braaf schik in zijne avonturen. Te Aranjuez bv. heeft hij aan de open tafel gedineerd met de familie van den minister-president Sagasta zelven, en de onbekende reiziger heeft zelfs het gesprek op don Jaime weten te brengen, wat hem wonderwel vermaakt heeft. Hij heeft onder het volk voor de Kamer gestaan en is op de publieke tribune naar de redevoeringen gaan zitten luisteren; ja, hij heeft zelfs voor de deur van het koninklijk paleis gestaan, toen de regentes met den kleinen koning uitreed, om naar het Lof te gaan; zij gingen hem rakelings voorbij.

„Gij kunt u niet verbeelden, hoeveel schik ik gehad heb", zeide don Jaime tot den verslaggever van de *Figaro*, wien hij zijn avonturen verteld heeft.

Oostenrijk. — Het officieus orgaan der kanselarij, het *Fremdenblatt*, verklaart, dat het bericht valsch is, als zou graaf Revertera niet na afloop van zijn verlof naar zijn post bij het Vaticaan terugkeeren, omdat hij onhandigheid aan den dag zoú gelegd hebben bij de onderhandelingen over het burgerlijk huwelijk in Hongarije.

Japan. — De oorlog tusschen Japan en China schijnt wel onvermijdelijk. Japan zendt voortdurend oorlogschepen naar Korea (de strijd loopt om het bezit van dit land), en China zendt er onophoudelijk troepen heen. Laatstgenoemd land schijnt het overwicht op de Koreaansche regeering te hebben, want deze heeft nu, op aanstoken der Chineezen, de aan Japan gedane belofte tot het invoeren van binnenlandsche hervormingen, ingetrokken. Nog erger: op aanhitsing van den Chineeschen gezant hebben de Koreaansche troepen de Japansche strijdmacht, die in de hoofdstad Seoel voet had gezet, aangevallen, doch zij werden door de Japaneezen teruggeslagen. Uit wraak heeft een Japansche kruiser een Chineesch transportschip, dat nieuwe troepen overbracht, in den grond geboord.

De oorlog gaat nu ontbranden. Op aandringen van Engeland zal de Japansche vloot Shangai ongemoeid laten, zoodat de stoomvaartbinding tusschen deze havenstad en Europa niet zal gestoord worden.

De prijs der steenkool in de Oost-Aziatische havens is reeds met veertig ten honderd gestegen.

Turkije. — Er is vaak beweerd, dat de Russische monniken in het buitenland slechts verkapte soldaten zijn, en hun klooster op den berg Athos een groote kazerne. Men zou het gelooven, nu men voor Constantinopel een brik ziet liggen, onder Russische vlag, van den kapitein tot den lichtmatroos bemand met.... monniken uit Athos. Zooals men weet, mogen Russische oorlog-of transportschepen de Dardanellen niet passeeren. Welnu, dan zenden de Russen „monniken"-schepen erdoor.

spelen steeds groot spel; lukt de aanslag, dan kunnen zij op een maal rijk zijn, valt hij tegen en worden gevat, dan wacht hun de gevangenis of het schavot, tenzij rechter Lynch nog kortere metten met hen maakt.

Wanneer zij een trein willen plunderen, dan wachtén van zes tot tien met revolvers gewapende en gemaskerde kerels een expres-trein op bij donkeren avond op een eenzaam punt van de lijn, waar een gemakkelijke gelegenheid is om spoedig in de duisternis te verdwijnen; dus meestal daar waar de baan door een bosch loopt. De paarden worden dichtbij aangebonden en de bende legt zich in hinderlaag. Zoodra de trein in zicht komt, springt een der bandieten in het midden van de rails en zwaait met een rood licht als sein voor den naderenden trein dat er gevaar is op den weg. De machinist vermindert de vaart en stopt ten laatste den trein. Nu springen de leden van het complot te voorschijn; ieder heeft zijn aangewezen werk een of twee stappen op de machine en houden den machinist en den stoker een revolver voor het hoofd met de bedreiging hen terstond neer te schieten, of zooals de Amerikaansche zegswijze luidt *to blow your brains out*, als ze de minste beweging maken om de machine weder in gang te brengen. De conducteur en de remmer, die zooals vanzelf spreekt direct te voorschijn komen als de trein stopt, om te zien wat er gaande is, worden dus eveneens gemakkelijk gevonden en onmiddelijk covered with a revolver, zooals men zegt; zij mogen zich niet verroeren, zoodat ze de passagiers niet kunnen waarschuwen voor naderend gevaar. De rest van de „gang" of bende springt op de bordessen van de passagierswagens één vóór- en één achterop; zij openen de deur, richten hun revolver op de passagiers met den uitroep „all hands up" (alle handen in de hoogte); wordt hier niet onmiddelijk aan voldaan, dan herhaalt de desperado zijn bevel met een vloek „damned you" er bij en een ieder is er zeker van, dat zijn laatste uur geslagen heef bijaldien hij verzuimt aan dit bevel te gehoorzamen. Nu treden twee andere van den troep binnen, de een belast zich met het visiteeren van de reizigers, hij neemt horloges, portemonnaies, ringen, broches, armbanden, doekspelden, in een woord alles wat waarde heeft en voor het grijpen ligt.

De andere houdt in iedere hand een revolver en kijkt nauwkeurig toe, of soms de patient, dien zijn kameraad onderhanden heeft, een verdachte beweging maakt, in welk geval hij onmiddelijk de koude loop van een pistool tegen het voorhoofd voelt met de overtuiging, dat, als hij iets dergelijks herhaalt, het met hem gedaan is. De passagiers zijn dus zoo goed als weerloos; aan de voordeur van den wagen een gewapende kerel, aan de achterdeur eveneens en bovendien de assistent van dengeen, die zich belast met het innen der artikelen van waarde. In den regel wordt er slechts een enkele wagen geplunderd, vooreerst omdat alles snel in zijn werk moet gaan en ten andere omdat er gevaar zou bestaan, als de bandieten hun handwerk in een tweeden wagen voortzetten, datde beroofde passagiers in dien tijd bekomen van den schrik en de verbijstering, op hun beurt een aanval zouden doen op de treinroovers.

In 10 à 15 minuten is de geheele affaire afgeloopen, de kerels wenschen den reizigers goeden avond en hopen dat ze zonder ongeval op de plaats hunner bestemming zullen komen, springen van den trein, na alvorens den conducteur bevolen te hebben onmiddelijk in den wagen te gaan, en verdwijnen daarna in het duister waar hunne paarden gereed staan, die hen in korten tijd buiten het bereik van de hen in de duisternis nagezonden kogels brengen.

En jammer is het dat de daders veelal ontkomen.

Allicht zal men het vreemd vinden, dat zulke dingen gebeuren kunnen in een vollen spoorwagen, die van 40 tot 60 menschen bevat, waarvan er bovendien velen een revolver bij zich dragen, en dat er niemand is die, zich niet willende laten bestelen, zijn revolver afschiet op de dichtst bij hem staande bandieten.

Toch komt dit zeer zelden voor, niet omdat de Amerikaan bang is maar uit schrik. 't Is toch een eigenaardig idee, dat op 4 of 5 passen afstand de loop van een revolver op uw hoofd is gericht? Voeg daarbij dat de aanrander gemaskerd is, een ding dat op een carneval heel aardig staat, maar iets erg ijzigs en engs krijgt als het zit voor het gezicht van een boef die u toeroept de handen in de hoogte te steken, terwijl ge daarbij weet, dat de kerel de onhebbelijke gewoonte heeft bijna nooit mis te schieten, als hij genoodzaakt zou zijn het dreigement voor de tweede maal te herhalen. Bij 99 procent van het menschdom gaan onder zulke omstandigheden de handen naar boven en de moed naar beneden tot in de schoenen. Er zijn zooveel middelen bedacht, om het "hands up" systeem te bestrijden, maar tot nog toe is er niets gevonden, waardoor de aanrandingen op afdoende wijze kunnen worden verhinderd.

De schrijver van de Amerikaansche schetsen in de *Prov. Overijs. en Zwolsche Crt.*, waaraan het bovenstaande is ontleend, verhaalt o. a. nog dat, toen hij in noordelijk Kansas woonde, er een van de stoutste en koelbloedigste schelmstukken werd uitgevoerd, waarvan hij ooit had gehoord of gelezen. Op 6 mijl afstand van zijn toenmalige woonplaats lag een gehucht, Neuchatel genaamd, waaromheen een welvarend "farmers settlement" van bijna uitsluitend Franschen en Zwitsers. Er was een kerk, een school, een postkantoor en een winkel. Op een Zaterdagavond in April 1891 bevonden zich in die "store", toebehoorende aan Daniël Labee, behalve hem-zelf, 10 mannen, die, zooals in Amerika de gewoonte is op kleine plaatsen, 's avonds na zonsondergang in de store komen praten, zooals men zegt over koetjes en kalfjes.

Het was buiten reeds zoowat donker en de lichten in den winkel waren net aangestoken, toen de deur openging en er een man binnentrad, die den neus en mond met een rooden zakdoek had bedekt, een groot pistool in de hand hield en dit op de aanwezigen pointeerde onder den uitroep „all hands up Gentlemen!" Hij gelastte nu dat ze allen op een rij zouden gaan staan en zich niet verroeren, aangezien bij de minste beweging zijn partner, die buiten stond, vuur zou geven op dengene die niet deed wat hij zeide. Hij stond op ongeveer 5 of 6 passen van de rij en liet een voor een ieder bij zich komen met de handen in de hoogte, doorzocht hunne zakken en nam beurzen en horloges van een ieder af; toen doorzocht hij de winkellade en nam het daarin aanwezige geld benevens een revolver en stak die lachende bij zich. Hierna liep hij achteruit steeds met het pistool op de aanwezigen gericht naar de deur en verdween, terwijl men eenige oogenblikken daarna de galop van een paard hoorde; hij was op een aangebonden paard van een der winkelbezoekers gesprongen en verwijderde zich spoorslags van de plaats. Het paard werd den volgende dag op eenige mijlen afstand gevonden, van den desperado natuurlijk geen spoor meer. Deze kerel had dus geheel alleen (want zijn zeggen dat zijn partner buiten stond was een leugen) tegenover 11 mannen gestaan en hun van ongeveer 80 à 90 dollars waarde beroofd. Later verzekerden eenigen van hen, die bij deze dieverij zijn tegenwoordig geweest, dat de gewaarwording van een plotseling verschijnend man met een schietwapen in de hand zoo overweldigend is van verbazing en ontsteltenis, dat men instinctmatig doet wat de aanrander beveelt en eerst later, als hij is verdwenen, tot het heldere bewustzijn komt van wat er is gebeurd. Toch waren deze Fransche en Zwitsersche farmers lang geen bange of zwakke jongens.

Clm.

---

na resulta di a viahá hopi, di acomodá mi na oenda koe mi haljá mi. Mi no por nengá di a toemá algun precaución, di cerra porta di mi cuarto coe toer cuidao posible, i di trincheréle bon trincherá.

Sintiendo mi awor resguardá contra cualquier ataque, mi a kita mi pánjanan djé arriba, hinca mi placa bao di mi coesinchi, caï droemi, ma coe luz ta cendé.

Sin embargo mi no por a pegá sonjo. Excitación dje anoche a poné mi sangre ta circulá den mi venanan coe demasiada precipitacón, i mi a keda ta mira rond den e cuarto afin di distrae mi pensamiento i di calmá mi espíritu.

E cama-pará koe mi ta droemi arriba ta di estilo antiguo coe cuater style i na su cieloe tin franja ta cologá, un mueble koe á lo menos ningún hende lo no a keré di topa coe n'éle na Paris. Ora mi a miréle bon, mi vista a caï riba un potret cologá na muralja, apenas iluminá pa e debil luz di vela, retrato di un homber coe un sombré grandi spanjó toer na pluma ta boelá.

Mi ideanan a coeminsá ta trastorná, i casi mi tabata bai pega sonjo, ora di repente mi a spanta boela, sin sabi pa kiko, bolbé fihá mi vista riba e portret dje homber coe su sombré ¿Riba e portret? Nó—pasobra ya él no t'alji más, él a desaparecé.

El ta continuá

NIEUWSBERICHTEN

CURACAO.

Zooals aangekondigd was, had ll. Dinsdag de Pontificale uitvaart plaats van den HoogEerwaarden Heer J. C. Schermer.

Een talrijke priesterschaar omringde het altaar en reeds vroeg was het tempelruim met geloovigen overgevuld.

Na het heilig Offer, dat door Z. D. H. Mgr. H. A. M. Joosten voor de zielerust der overledenen was opgedrongen, beklom de Zeer Eerw. Heer C. Blommerde den predikstoel, om in gevoelvolle taal vooral deze minder opgemerkte en daarom wellicht weinig gewaardeerde deugd van den ontslapen priester in het licht te stellen: zijn nederigheid. Die leerde hem de waardigheden vluchten, en zijn krachten te besteden ter bearbeiding van dat verworpen deel in den wijngaard des Heeren: de melaatschen.

Hier schilderde ons de gewijde redenaar het van liefde vlammende priesterhart, dat, zelfs in de ure van doodsgevaar, voor geen opoffering terugdeinsde, om hulp te brengen aan hen, die door allen verlaten waren.

Die priesterlijke heldendaad werd voortgezet en bekroond door een jarenlange zorg voor die arme ongelukkigen, wien zijn laatste krachten gewijd waren.—

Diepen weerklank vond het welsprekende, innig gevoelde woord van den prediker in de harten van hen, die hem aanhoorden, en allen voorzeker stemden met zijn slotbede in: Hij ruste in vrede! Hij geniete in den hemel het loon voor zijn arbeid.

Een nieuw bewijs, indien wij het aldus mogen opvatten, komt de woorden van den lofredenaar op den overleden HoogEerw. Heer J. C. Schermer: „Hij was een nederige priester, die alle waardigheden vreesde" versterken.

Het scheen, dat God zijn wensch om verborgen te blijven, verhoorde

Eerst dezen morgen toch werd de tijding uit Rome ontvangen, dat de HoogEerwaarde Heer Schermer tot Kamerheer van Z. H. den Paus was benoemd.

Hoewel te laat, om hem in zijn leven nog te kronen, blijft deze hooge onderscheiding voor ons een blijk te meer van ware verdienste, die de beminde priester in zijn leven verworven heeft.

Met meerdere opgewektheid dan andere jaren is ditmaal de verjaardag van H. M. de Koningin Wilhelmina gevierd.

Plaatsgebrek verhindert ons er heden eenig verslag van te geven.

Wij hopen er een volgende maal op terug te komen.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Ana O. de Boudewijn, Rosa de Faneite, Luisa de Herrera, Manuel Colina Leañez, Doctor May, John E. Price, Mla. Guerra de Rojás, R. J. Vergelst.

NEDERLAND

Het Vaderland schrijft: De socialisten gaan te Amsterdam maar steeds voort met het de overheid lastig te maken, indien deze genoodzaakt is een inboedel te laten verkoopen wegens onbetaalde belastingschuld. Onder aanvoering van Reens zorgen zij in grooten getale op 't appèl te zijn. Het parool is alleen Reens te laten bieden. Deze biedt voor elk meubelstuk, dat wordt gepresenteerd, één cent. De schrik schijnt er ook bij de aanwezige niet socialisten zoo in te zitten, dat in den regel geen ander bod wordt gedaan, en dan wordt het stuk goed voor den prijs van één cent aan den socialist in quaestie toegewezen. Komt echter een ander, die niet in het komplot is betrokken, een hooger bod doen, dan heeft men er ook iets op gevonden om die, lastige lui onschadelijk te maken. Er zijn namelijk onder de socialistische volgelingen eenigen aangewezen om in te springen als het noodig is. Zoodra een serieus kooper meer biedt, geeft Reens aan N°. 1 een wenk om een nog hooger bod te doen. Wordt het meubelstuk daarop aan N°. 1 toegewezen, dan wordt deze opgeroepen om te betalen, maar verklaart geen rooien duit te bezitten. Volgens de bestaande bepalingen moet daarop het meubel opnieuw in veiling worden gebracht, en daarop begint de comedie opnieuw. N°. 1 mag nu niet meer meebieden, maar als het noodig is, wordt nu aan N°. 2 een wenk gegeven om in te springen en, tot betaling geroepen, te verklaren, dat hij niets heeft. Op die wijze koopt Reens alles voor 1 cent per stuk. De vorige week werd hij van een geheel inboedeltje kooper voor 18 cent. Het spreekt vanzelf, dat zoodoende de geheele verkoop een comedievertooning wordt, waarbij de deurwaarder wordt uitgelachen.

De vraag is: mag die toestand zoo voortduren? Wie het gezag van de overheid hoog wil houden, zal daarop niet bevestigend antwoorden. Zijn de bestaande bepalingen niet voldoende, om zulke vertooningen te keeren, dan moeten zij zoo spoedig mogelijk door andere worden vervangen.

— Aan een particulier bericht uit Atjeh wordt het volgende ontleend:

De 2e luitenant der marechaussée H. M. Vis kreeg, op den 10n Juli jl. de opdracht om bij Kampong Lam-Koentjit, tusschen onzen pas opgerichten post Biloel en de benting Boekit-Daroe, die op dien dag zou worden opgeheven, positie te nemen met eene afdeeling van 25 marechaussees ten einde den kwaadwilligen te beletten langs het gebergte stelling te nemen om de werkzaamheden te Boekit-Daroe te hinderen.

De vijand kon Boekit-Daroe niet bereiken maar opende al spoedig van drie zijden het vuur op de marechaussee's zoodat deze gedurende twee uren daaraan blootstonden; de onzen hielden echter moedig stand, zoodat het doel volkomen werd bereikt. De commandant 2e luitenant Vis kreeg reeds des voormiddags 11 uur een doordringende schotwond in het rechter-onderbeen, doch bleef tot 3½ uur 's namiddags het commando voeren. Behalve hij, werden nog gewond een Amboneesch korporaal (schot elleboog en een Amboneesch marechaussee (schot linkerhand en rechterarm.)

BUITENLAND

Italie. — Z. H. Paus Leo XIII heeft pater Francesco van Loreto, Minderbroeder Capucijn, zijnen Vaste-en Adventprediker, verheven tot de waardigheid van titulair bisschop van Apollonia en hem ook in zijnen nieuwen rang bevestigd als consultor der Congregatie voor de bisschoppen en regulieren.

Tot opvolger van pater Francesco is als apostolisch prediker benoemd pater Paolo, van Pieve di Cotrone, behoorende tot dezelfde orde.

Frankrijk. — "Nooit, in geen enkel land, in geen parlement, heeft men eene verwarring gezien, welke te vergelijken is met die, welke thans in het palais Bourbon heerscht". Aldus het ernstige *Journal des Débats;* en de niet minder deftige *Temps* vraagt zich af: "Als het in de parlementaire wereld zoo toegaat, lieve hemel, wat moet er dan wel gebeuren in minder beschaafde, minder verstandige, minder ingelichte kringen, in die blinde en dweepzieke omgevingen, waar de anarchie hare leden werft?"

Inderdaad, de verwarring is grenzenloos. De regeering wil de anarchie onderdrukken, maar de radicalen en socialisten verzetten zich ertegen. De liberalen steunen de wet, doch om niet verdacht te worden, willen zij ze ook wel tegen de Katholieken keeren; dezen, die grootendeels eerst geneigd waren ze aan te nemen, huiveren er nu voor terug.

De tegenstanders trachten de behandeling te rekken en te ver... en hebben het zoover gebracht, dat zij van een artikel onzin hebben gemaakt door te bepalen dat eene straf toepasselijk is op allen, die dit of dat doen, uitgezonderd degenen, die dit of datzelfde doen! Enz. Er is geen touw aan vast te maken.

En intusschen spoken de afschuwelijkste figuren van het Fransche radicalisme: Goblet, Naquet, Brisson, Viviani op de tribune, om de wet, die den anarchistischen broeders zoo lastig zou wezen, te doen vallen.

De socialisten helpen dapper mee; zij hebben een stortvloed van amendementen ingediend en houden onder voorwendsel daarvan ellenlange redevoeringen. Zelfs hielden twee hunner een uur lang de tribune bezet met praatjes, die niets met de zaak te maken hadden. En ze zullen nog meer voorstellen indienen.

Hier baat maar één midel: de regeering moet uit de gematigd liberalen en de Katholieken eene vastberaden meerderheid verzamelen, kloek optreden, zich niet storen aan het geschreeuw der radicalen, de discussies bij votum doen sluiten en de wetsartikelen doen stemmen. Ze is daarmee reeds begonnen en heeft verscheidene artikelen, die door allerlei amendementen tot een appelmoesje waren gemaakt, ongewijzigd vastgehouden en ze door de Kamer doen aannemen.

— Bij de behandeling der anarchistenwet in de Kamer heeft 25 Juli een incident plaats gehad. De heer Denoix veroorloofde zich in zijne rede een uitval tegen de pers, wat rumoer en geschreeuw op de journalisten-tribune veroorzaakte. De heer De Mahy, waarnemend voorzitter, gaf daarop bevel de tribune te doen ontruimen, hetgeen door de paleiswachters en deurwaarders tamelijk ruw werd gedaan. De journalisten protesteerden met klem.

Een voorstel van Hubart om de zitting te schorsen werd verworpen. De president hief daarna de uitwijzing der pers op. De meeste journalisten weigerden echter weder binnen te komen.

Bij loting hebben zij daarop hun collega Drouet, van de anti-semietische *Libre Parole* aangewezen, om Denoix tot een tweegevecht uit te dagen.

— Er heeft zich te Parijs een comité gevormd onder voorzitterschap van Léon Bonnat, lid van het Instituut, en het eere-voorzitterschap van kardinaal Bourret, bisschop van Rodez, om te Bayonne, de geboorteplaats van kardinaal Lavigerie, een standbeeld voor hem op te richten.

Het comité wijst in zijne oproeping tot inschrijving onder anderen op Lavigerie's werkzaamheid ter onderdrukking van de slavernij in Africa, en zeg ten slotte: Wij wenden ons niet enkel tot de Katholieken en Franschen, maar tot allen, die zonder onderscheid van godsdienst of land in kardinaal Lavigerie den grooten dienaar der beschaving wenschen te vereeren.

Mannen van verschillende richting in godsdienst en potitiek zetelen in het comité. Jules Simon is in der leden.

— Het *Journal des Débats* bevat eene belangrijke studie over het anarchisme in Europa.

Volgens dat blad vinden de socialistische denkbeelden vooral ingang bij de Germaansche, die van het anarchisme bij de Latijnsche rassen. In Frankrijk echter vindt men beider ontwikkeling.

In Italië en Spanje is het anarchisme overheerschend in de revolutionaire groepen: geheele streken zijn er door verkankerd. In die landen gehoorzamen de groepen aan leiders, die met de vreemde groepen in betrekking staan, maar die niet afwijken van het stelsel der afzonderlijke aanslagen. Trouwens, noch de Italianen, nog de spanjaarden hebben de vrijheid van vereeniging, zooals in Frankrijk.

Die vrijheid het natuurlijk den aanslagen nieuwe ontwikkeling bij. Een driftige en welsprekende redenaar werpt, van de hoogte der tribune, een idee uit; hij fanatiseert den stilzwijgenden en luisterenden discipel. Deze vangt het idee op; het bloed begint te gisten; hij ondergaat de ingeving van den moord — en grijpt naar bom of dolk. Ziedaar de geschiedenis van schier alle aanslagen in Frankrijk, en geene politie zal de misdaden, in die omstandigheden begaan, kunnen beletten.

Geen ander middel, zegt het *Journal*, dan de ingeving, de heimelijke inblazing tegen te werken. Daarom zijn de wetten noodig, die de lofredo op de misdaad door woord of in geschrifte straffen.

In Italië en Spanje, waar geen recht van vereeniging bestaat, komplotteert de oproerling, en van dat oogenblik komt eene politie, die goed ingericht is, meest altijd op het spoor. De eerste aanslag in Italië van eenig belang was het oproer van Benevento. Door een dertigtal gezellen bijgestaan, bleven Malatesta en Cafiero — de laatste is als gek gestorven in 1883 — meesters van de stad van 5 tot 11 April 1877. De papieren van den burgerlijken stand werden verbrand, en het geld uit de openbare kassen deelde men aan het volk uit. Het oproer werd gedempt, maar het smeulde onder de asch; propaganda werd heimelijk voortgezet, en geheele provinciën in Sicilië en op de Zwitsersche grens, te Carrara, werden door de anarchie overweldigd.

In Januari jl. moesten de werklieden der marmergroeven in opstand komen, doch men had het spoor ontdekt, en het land werd militair bezet. De gewapende macht dreef de anarchisten uiteen, en velen dezer vluchtten naar Marseille en naar Engeland, doch bleven „leerlingen" der anarchie van Carrara. De uitbarsting van dat oproer was het werk van tien jaren propaganda, waartegen men niets gedaan had. Italië droeg de straf van zijne achteloosheid.

In Spanje is de beweging uitgebreider en verschrikkelijker. Na de Commune van Parijs en de nederlaag te Marseille, trokken vele oproerigen naar Spanje, zooals twee Henry's: Pilotell, Begered, Protot enz. Eenigen van hen reisden naar Carthagena, waar zij in 1873 met de galeiboeven, de stad in oproer wilden brengen. In den aanvang van 1883 sloegen de aanvallen in Andalusië de bewoners met schrik, en toen in 1884—85 Parijs eenige anarchisten uitdreef, gingen dezen alweer naar Spanje.

Het *Journal des Débats* teekent samenspanningen aan in Algerië, in de provincie Constantine, tusschen afgevaardigden van Barcelona en uitgedreven Italianen. Deze bijeenkomsten werden opgevolgd door verscheidene moorden van officieren, 't geen men op rekening schoof van nationaliteitstwisten; doch het waren wel degelijk aanslagen der anarchie.

Ook de tentoonstelling van Barcelona gaf gelegenheid tot het houden van geheime bijeenkomsten, en te beginnen van 1891 verscheen de *Sedizione*, gevolgd door andere blaadjes, die den opstand predikten.

Men schijnt te weten, dat Elisée Reclus in 1892 verscheidene reizen deed naar Barcelona. Van 1893 af hadden de anslagen aldaar plaats: Pallas wierp een bom, die maarschalk Martinez Campos kwetste en verscheidene officieren doodde. De dader onderging zijne straf, en Salvador wreekte hem door eene bom, die een twintigtal slachtoffers maakte.

Wat middelen worden nu aangewend op de grenzen der betrokken landen? De sneltreinnen zijn niet in het voordeel der recherche, de paspoorten zijn afgeschaft, en men beweert dat het moeilijk is deze te herstellen.

Nu zullen de douanen belast worden met de anarchisten te bewaken; de minister van binnenlandsche zaken van Frankrijk heeft aan die ambtenaars volledige naamlijsten doen overhandigen van Fransche en vreemden, wier terugkeer in Frankrijk als een gevaar worden beschouwd. Dezer dagen worden er de portretten der anarchisten bijgevoegd.

Zullen dit afdoende middelen zijn? Wij gelooven het niet; doch in elk geval is de studie van het *Journal* merkwaardig door de inlichtingen, welke zij bevat.

Duitschland. — Het wordt officiëel bevestigd, dat de invrijheidstelling der wegens pionneering gevangengehouden Fransche officieren Degouy en Delguey, ter gelegenheid van Carnot's begrafenis, te danken is aan ...een Duitschen Jesuïet.

Pater Nix had zich met een schrijven tot keizer Wilhelm gewend, wien hij de smart der familiën van de officieren schetste en den goeden indruk, dien eene vrijlating in Frankrijk zou maken. Spoedig volgde een antwoord des keizers, die de vrijlating beloofde en zijn woord schitterend wist te houden.

En ziedaar, hoe een arme pater, zelf uit zijn vaderland verdreven, voor andere van de vrijheid beroofden genade smeekte en de oorzaak is, dat zijn land eene verbetering in de staatkundige betrekkingen geniet, zooals in geen 25 jaren zich had voorgedaan.

— Men heeft zich verwonderd, dat de socialisten in de Badensche Kadensche Kamer bij de behandeling der wetsontwerpen ten gunste der geestelijke orden er grootendeels voor gestemd hebben? Men late zich niet misleiden. De gedelegeerden der Badensche socialistenpartij zijn te Offenburg bijeengekomen en hebben Rüdt, den woedenden anti-clericaal, die tegen de voorstellen was, gelijk gegeven tegen de beide andere socialistische Kamerleden, omtrent een van wien zij zelfs het besluit namen, dat hij zijn mandaat moest neerleggen, terwijl de ander de vergadering moest verlaten.

Het blijkt opnieuw, dat de Katholieken nooit iets van de socialisten te wachten hebben.

Engeland. — Het episcopaat van Westminster heeft onder voorzitterschap van kardinaal Vaughan opnieuw besluiten genomen over de houding, die de Katholieken jegens het openbaar onderwijs moeten aannemen. Hoewel daarin niets nieuws gezegd en de oude leer der Kerk alleen ontwikkeld wordt, willen wij die vermaning hier toch herhalen, daar onder dit opzicht ook velen elders als steenen zijn, die door den onophoudelijken drup moeten uitgehold worden.

De Bisschoppen dan verklaren, dat het een plicht der ouders is, door God hun opgelegd, om te zorgen dat hunne kinderen in den waren godsdienst worden opgeleid. Alleen door wangedrag of dergelijke gewichtige reden kunnen zij het natuurrecht verliezen, persoonlijk voor de opvoeding der kinderen te zorgen. De natuurwet nu mag evenmin door volk en wetgeving als door personen geschonden worden; de straf daarvoor blijft nooit uit. De veiligheid zelve eischt, dat in dezen tijd, nu het volk meer en meer aandeel in de regeering neemt, de godsdienstige beginselen, die alleen in staat zijn het gedrag der personen te regelen, van jongsafaan worden ingeprent. Dit resultaat nu kan voor de Katholieken alleen verkregen worden door Katholieke scholen onder Katholiek toezicht. De Katholieke ouders mogen in geweten geen gemengd onderwijs aanvaarden, waarbij met den godsdienst geen rekening wordt gehouden. Het plaatsen van Katholieke scholen onder een toezicht, gevormd door de meerderheid der belastingschuldigen, en dat dus geen begrip heeft van de Katholieke beginselen, is eene schending van het recht der ouders. De Katholieke scholen moeten op gelijke lijn gesteld worden met de openbare en evenals deze van den Staat geldelijken steun ontvangen. Die scholen toch voldoen aan dezelfde eischen en mogen dus ook dezelfde eischen stellen.

De bisschoppen besluiten met te verklaren, dat de leerplicht eene onduldbare dwingelandij is, wanneer de Staat niet de opleiding der kinderen in hun eigen godsdienst verzekert.

— De uitgever van een te Londen verschijnend blad heeft verscheidene dreigbrieven ontvangen, waarin hem aangezegd wordt, dat hij en de hoofdredacteur door het anarchistische uitvoerend comité ter dood zijn veroordeeld. In de Londensche pers heeft dit geval groote opschudding veroorzaakt.

Spanje. — Men weet, dat de Carlistische pretendenten uit Spanje verbannen zijn. Don Jaime, de zoon van don Carlos, heeft er echter onlangs een banbreuk aan gewaagd en is als een geheel onbekend reiziger een toertje in zijn vaderland gaan maken. De prins was zeer stoutmoedig doch werd niet ontdekt en had braaf schik in zijne avonturen. Te Aranjuez bv. heeft hij aan de open tafel gedineerd met de familie van den minister-president Sagasta zelven, en de onbekende reiziger heeft zelfs het gesprek op don Jaime weten te brengen, wat hem wonderwel vermaakt heeft. Hij heeft onder het volk voor de Kamer gestaan en is op de publieke tribune naar de redevoeringen gaan zitten luisteren; ja, hij heeft zelfs voor de deur van het koninklijk paleis gestaan, toen de regentes met den kleinen koning uitreed, om naar het Lof te gaan; zij gingen hem rakelings voorbij.

„Gij kunt u niet verbeelden, hoeveel schik ik gehad heb", zeide don Jaime tot den verslaggever van de *Figaro,* wien hij zijn avonturen verteld heeft.

Oostenrijk. — Het officieus orgaan der kanselarij, het *Fremdenblatt,* verklaart, dat het bericht valsch is, als zou graaf Revertera niet na afloop van zijn verlof naar zijn post bij het Vaticaan terugkeeren, omdat hij onhandigheid aan den dag zou gelegd hebben bij de onderhandelingen over het burgerlijk huwelijk in Hongarije.

Japan. — De oorlog tusschen Japan en China schijnt wel onvermijdelijk. Japan zendt voortdurend oorlogschepen naar Korea (de strijd loopt om het bezit van dit land), en China zendt er onophoudelijk troepen heen. Laatstgenoemd land schijnt het overwicht op de Koreaansche regeering te hebben, want deze heeft nu, op aanstoken der Chineezen, de aan Japan gedane beloften tot het invoeren van binnenlandsche hervormingen, ingetrokken. Nog erger: op aanhitsing van den Chineeschen gezant hebben de Koreaansche troepen de Japansche strijdmacht, die in de hoofdstad Seoel voet had gezet, aangevallen, doch zij werden door de Japaneezen teruggeslagen. Uit wraak heeft een Japansche kruiser een Chineesch transportschip, dat nieuwe troepen overbracht, in den grond geboord.

De oorlog gaat nu ontbranden. Op aandringen van Engeland zal de Japansche vloot Shangai ongemoeid laten, zoodat de stoomvaartbinding tusschen deze havenstad en Europa niet zal gestoord worden.

De prijs der steenkool in de Oost-Aziatische havens is reeds met veertig ten honderd gestegen.

Turkije. — Er is vaak beweerd, dat de Russische monniken in het buitenland slechts verkapte soldaten zijn, en hun klooster op den berg Athos een groote kazerne. Men zou het gelooven, nu men voor Constantinopel een brik ziet liggen, onder Russische vlag, van den kapitein tot den lichtmatroos bemand met.... monniken uit Athos. Zooals men weet, mogen Russische oorlog-of transportschepen de Dardanellen niet passeeren. Welnu, dan zenden de Russen „monniken"-schepen erdoor.

Amerika. — Wordt dan alles vervalscht in Amerika? zou men geneigd zijn te vragen bij het lezen van een uitreksel uit het maandblad *Arena*, waarin een medewerker Hubbard eene ontmoeting in Illinois verhaalt.

Hij sprak daar met een ouden landbouwer, dien hij van vroeger kende. Het gesprek viel op de toen aanstaan de tentoonstelling te Chicaho. Op de vraag of hij plan had daarheen te gaan, antwoordde de landbouwer, dat hij er niet aan dacht, omdat hij zijn huis geen dag alleen durfde laten: de Roomsch-Katholieken toch hadden den last van den Paus ontvangen om de huizen van alle ketters te verbranden. Hubbard, een Protestant, wilde dit niet gelooven. Paus Leo, zeide hij, is een verstandig en oordeelkundig man en misschien de meest verlichte paus, die sedert vele jaren aan het hoofd der Roomsch-Katholieke Kerk gestaan had, en hij kon onmogelijk in staat zijn tot eene daad, die de Katholieke wereld en de menschheid tot schande zou strekken. Maar de landbouwer haalde een dagblad te voorschijn met een zwarten rand er om, waarin inderdaad eene "encycliek" van zoodanige strekking was opgenomen.

Het was een verzonnen stuk.

Maar er werd geloof aan geslagen, niet slechts door de landbouwers maar ook door den Presbyteriaanschen en den Methodistischen predikant, die al hun haat wijdden aan de Katholieken, behoudens het gedeelte, dat zij voor elkander bewaarden. Zij waren overtuigd, dat de last gegeven was om hen te dooden en te verbranden.

Dr. Hubbard verzekert, dat dezelfde overtuiging in vele landelijke gemeenten der Vereenige Staten heerscht, waar zij door de redenaars in het openbaar wordt aangehitst. In tal van gemeenten wapent men zich met Winchester-geweren, om zich te verdedigen, als men aangevallen wordt. Wie tracht de menschen hunne dwaling te doen inzien scheldt men uit voor huurling der Jesuïeten.

— Volgens een bericht van *Dalziel* uit New-York heeft men een schatting opgemaakt van de verliezen, veroorzaakt door de jongste werkstaking in de Vereenigde Staten. Het geheele bedrag wordt berekend op 16½ millioen gulden; de verliezen der spoorwegmaatschappijen op 6½ millioen; die van andere werkgevers op 3¾ millioen; die der spoorwegmaatschappijen ten gevolge van brand op 5½ millioen; schade uit andere oorzaken op 125.000 gulden; verliezen aan loonen door de werkstakers geleden 875.000 gulden.

Rusland. — De verloving van prinses Alice van Hessen met den Russischen kroonprins gaat niet door: Het huwelijk was bepaald, — toen werd het uitgesteld, — nu is de verloving afgebroken.

Het heet, dat de prinses weigert het Luthersche geloof af te zweren, en dat zij daarom niet met den Czarewicz kan trouwen; maar dit is een praatje. Volgens de Lutherschen kan men immers in elk geloof zalig worden; en daarenboven, de prinses had zich reeds bereid verklaard en nam les in de schismatieke godsdienstleer.

Politieke redenen kunnen hier niet achter zitten; daartoe is het afbreken der verloving te snel gegaan: nog voor eenige dagen woonden bruidegom in Engeland den doop bij van den zoon van den hertog van York. Waarschijnlijk zijn dus persoonlijke redenen in het spel. Het karakter van den Czarewicz moet hoogst onaangenaam zijn.

UN EXPLOSIVO INVISIBLE

Por más de que te dieran cualquier compensación, ¿permitirías que se mantuviese abierto en una de las habitaciones no ocupadas de tu casa un barril de pólvora? "¡ Qué pregunta tan ridícula!" me contestarás. "Nadie, á no ser un loco, lo permitiría."

Precisamente. Pues, sin embargo, miles de personas viven con explosivos tan peligrosos como la pólvora, dentro de su cuerpo, y mueren, repentinamente, y eso pasa cada día, y sus amigos extrañan que se hayan muerto. Muchas veces nada de particular habían sentido, á no ser cierto malestar vago; siendo la fatiga y la pesadez las sensaciones de que más se quejaban; y, sin embargo, cayeron inesperadamente, y murieron ántes de que el médico pudiera cerciorarse de lo que era aquello. ¿ Pero, qué era aquello, en realidad?

Veamos, para ello la corta relación que un hombre hace acerca de su hijo. Parece que este joven se habia visto afligido durante cierto tiempo de una enfermedad que ninguno de los diversos tratamientos á que había sido sometida le había podido aliviar, ni mucho menos curar. Habla el padre de ella como de una enfermedad "muy persistente." Aludiendo á un caso semejante, un eminente Doctor Americano dice: "Mi paciente podía tomar, y tomaba, *diariamente seis granos de morfina, sin casi el más ligero efecto*, cuan lo la mitad de un grano hubiera sido suficiente dósis para una persona no acostumbrada á usarlo."

¿ Cuál era, pues, ese explosivo veneno que no podia desterrarse con tal canitdad de ópio? Procedamos ántes de decirlo, á nuevas investigaciones.

"Mi hijo," continúa el que nos escribe," sufría de intensos dolores de cabeza y de costado, y así mismo de una debilidad general. Sus nervios estaban postrados hasta el punto de que no podía, casi, obtener el sueño, naturalmente. No sentía ganas ningunas de tomar alimento, y, generalmente, arrojaba todo cuanto habia tomado. Aunque el estómago y los intestinos funcionaban torpemente —causándole la constipación— entía, sin embargo, ataques de diarresa. Empero, sus síntomas más alarmantes eran las convulsiones en los miembros, que al último le sobrevinieron. Ninguno de los tratamientos á que se recurrió le produjo el menor alivio, y yo desesperaba ya por su vida, cuando en esta crisis, no sabiendo ya qué hacer, comencé á darle el Jarabe Curativo de la Madre Seigel. Desde entonces empezó á mejorar constantemente, y hoy se halla ya realmente restablecido. Le autorizo á V., en absoluto, para que publique el breve relato de este caso *Mi hijo debe la vida á la maravillosa preparación llamada Jarabe Curativo de la Madre Seigel* y le aseguro á V. que hay aquí otras personas que deben gratitud igual á ese medicamento. No le revelo sus nombres porque tienen objección á que se publiquen. Sírvase V. aceptar mi más entusiasta felicitación, y mis gracias. De V. afmo. (Firmado), Angel Benavides, farmacéutico, Pozo-Alcon, Prov. de Jaen, Setiembre 12 de 1893."

Ahora, solo unas pocas palabras: El hijo de nuestro buen amigo el Sr. Benavides sufría de aguda y profunda indigestión y dispepsia; y, en su progreso, la enfermedad engendró aquel terrible veneno-el ácido úrico-causa de todas las enfermedades de hígado, de los riñones y de la vejiga; ese veneno se corrió al cerebro; medio paralizó los nervios; afectó todos los órganos, y, por fin, produjo las convulsiones de que el padre del joven nos habla. En una de esas convulsiones, á no haber usado, como usó á tiempo, el Jarabe de la Madre Seigel, el pobre paciente hubiera muerto, sin duda de ninguna clase. Pues ese terrible veneno del cuerpo humano, ese, es un explosivo mucho más peligroso que la pólvora junto á la chimenea de tu casa. Guárdate de sus primeros síntomas, y envía por un folleto del Jarabe, que te dice cuales son.

Aceptamos la gratitud del que nos escribe la carta, y por nuestra parte le damos las gracias de todo corazón.

Si el lector se dirge á los Señores A. J. White.

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE",

TUSSCHEN

NEW-YORK,

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1894.	Caracas.	Venezuela	Philadelphia	Venezuela	Caracas.	Philadelphia
Vertrekt van NEW YORK	Juli 3	Juli 12	Juli 25	Aug. 4	Aug. 14	Aug. 23
Komt aan te CURAÇAO	„ 9	„ 18	„ 31	„ 10	„ 20	„ 29
Vertrekt van „	„ 10	„ 19	Aug. 1	„ 11	„ 21	„ 30
Komt aan te PTO. CABELLO	„ 11	„ 20	„ 2	„ 12	„ 22	„ 31
Vertrekt van „	„ 12	„ 21	„ 3	„ 13	„ 23	Sept. 1
Komt aan te LA GUAYRA..	„ 13	„ 22	„ 4	„ 14	„ 24	„ 2
Vertrekt van „ ..	„ 16	„ 25	„ 7	„ 17	„ 27	„ 5
Komt aan te PTO. CABELLO	„ 17	„ —	„ 8	„ 18	28	„ 6
Vertrekt van „	„ 17	„ —	„ 8	„ 18	„ 28	„ 6
Komt aan te CURAÇAO	„ 18	„ 26	„ 9	„ 19	„ 29	„ 7
Vertrekt van „	„ 18	„ 26	„ 10	„ 20	„ 30	„ 7
doet LA GUAYRA aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen	„ 19	„ —	„ 11	„ 21	„ 31	„ 8
Komt aan te NEW-YORK...	„ 25	Aug. 1	„ 17	„ 27	Sept 6	„ 14

Stoomschip Mérida.

Vertrekt van CURAÇAO......	Juli 10	Juli 19	Aug. 1	Aug. 11	Aug. 22
Komt aan te MARACAIBO......	11	20	2	12	28
Vertrekt van „	15	24	8	18	
Komt aan te CURAÇAO........	16	25	9	19	2

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouw en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,

Agenten.